

HEMMET FÖR
BORTRÖVADE BARN 3

Fällan

CAMILLA LAGERQVIST

**BONNIER
CARLSEN**

Av Camilla Lagerqvist har tidigare utgivits på Bonnier Carlsen:

Pärlor av glas 2020
Flykten till Amerika 2020
Försvunnen i New York 2020
Gömd på Manhattan 2021
Barnhemmet i Brooklyn 2021
Hemmet för bortrövade barn: Planen 2021
Hemmet för bortrövade barn 2: Pojke 265 2022
Mörka julnätter 2022

HEMMET FÖR BORTRÖVADE BARN: FÄLLAN

Copyright © Camilla Lagerqvist 2023

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2023

Omslagsformgivning av Cecilia Danneker Engström

Foto på bokomslaget: Jan H Andersen, Shutterstock

Sättning av Jill Petrén

Tryckt av ScandBook AB Falun 2023

ISBN 978-91-7979-015-8

www.bonniercarlsen.se

Kapitel 1

Adam var helt oförberedd på knuffen. Den var så hård att han vacklade till och snubblade in i rummet.

– Hon hör inte hemma här, väste en hes röst, som lät ung och gammal på samma gång.

Han vände sig om och ryggade till när han fick syn på henne. Det mörkbruna håret var så tovtigt att hon såg ut som ett av trollen i en barnbok de hade hemma. Ärmarna på den mörkgrå särken var uppkavlade och avslöjade långa rivmärken och vita ärr som gick från handlederna och försvann in där tyget började. Det var ögonen som till slut fick honom att backa. De mörkblå ögonen borrade sig in i hans och där fanns ett ursinne som fick honom att dra efter andan.

– Hörde han vad jag sa?

Adam nickade sakta fastän han inte förstod vad kvinnan menade. Pratade hon om sig själv?

– Flickan! sa kvinnan otåligt och höll upp en hand där naglarna var så nedbitna att skinnet blödde.

Hon viftade mot den stora kakelugnen som såg malplacerad ut med sina blåa blommor i det annars sterilt inredda rummet.

Nu upptäckte Adam att det satt en liten flicka framför

kakelugnen. Hon hade lockigt, kastanjebrunt hår som nådde en bra bit ner på ryggen och hon höll ut händerna mot värme-källan som om hon frös. Vad gjorde ett barn här? Det var ju en avdelning för vuxna kvinnor.

Adam försökte backa ut ur rummet igen. Han fick inte vistas i lokalerna, det hade översköterskan varit väldigt tydlig med.

– *Inga män eller pojkar härinne! Hon får lämna böckerna,* hade hon sagt och nickat mot Lilly.

Adam hade fått stå kvar i korridoren och hade försökt att inte dra in lukten av desinfektionsmedel som liksom tycktes sippra ut från väggarna. Lukten fick honom att rysa eftersom den var så starkt förknippad med Rosbergsanstalten där han blivit intagen av misstag.

Nu befann han sig på en anstalt igen, frivilligt den här gången. Fast det här var ingen uppfostringsanstalt utan ett hospital för sinnessvaga. Allt hade börjat med att han och Lilly hade erbjudit sig att lämna några böcker till Katis vän Margit. Hon var intagen på hospitalet för sina klena nerver, något som Kati hade fnyst åt.

– Margit ville skilja sig från sitt praktarsle till karl. Då såg han till att hon blev inspärrad.

Kati hade besökt Margit flera gånger den senaste tiden, men idag var hon tvungen att skriva protokoll åt Uppsalaavdelningen för *Landsföreningen för kvinnans politiska rösträtt*, där hon var sekreterare.

Adam hade hållit en låg profil sedan han fick hjälp att fly från Rosbergsanstalten tillsammans med Viktor och Ville. Både

han och Lilly var efterlysta av polisen. Därför hade de hållit sig hemma på gården, men nu hade det gått över två månader sedan rymningen och det kändes inte lika farligt att åka in till Uppsala längre. Dessutom låg hospitalet en bit utanför stan.

Adam avbröts i sina funderingar av att han fick en till knuff av den märkliga kvinnan, inte lika hård den här gången.

– Stå inte där och glo, gör något nedrans skabbråtta!

Adam svängde runt så att de hamnade ansikte mot ansikte. Det var mindre än en decimeter mellan dem, alldeles för nära. Han såg att en av hennes framtänder var avbruten och att hon hade ett sår i mungipan. Samtidigt insåg han att hon inte alls var vuxen som han först hade trott. Hon såg ut att vara i hans egen ålder, runt fjorton, femton år.

– Vad ska jag göra? frågade han.

– Hjälp henne ut härifrån, skabbhals! väste hon och tittade bort mot dörren som för att kontrollera att ingen kom.

Adam var på väg att protestera, säga att han inte kunde ta med sig någon ut därifrån. Sedan blev han alldeles kall. Tänk om hon visste att han och Lilly rövat bort flera barn som farit illa? Nej, det kunde hon inte veta. Flickan skakade på huvudet åt honom och började riva sig på armen. Hon rev så hårt att det lät *ritsch, ritsch*.

Adam vände bort huvudet, men tittade upp igen när det dunsade till. Den äldre flickan var på väg bort mot den yngre, men hon hoppade istället för att gå. Avvaktande, men samtidigt lite nyfiken, följde Adam efter. Den lilla flickan verkade inte ha märkt något, för hon satt fortfarande vänd mot kakelugnen.

Det var inte förrän den äldre flickan började dansa framför henne som hon verkade se henne. Ett klingande skratt hördes.

Adam gick närmare och det var som att den lilla flickan upptäckte honom först nu. Hon ryggade till och leendet försvann. Adam satte sig på huk en bit ifrån henne.

– Jag heter Adam. Vad heter du? frågade han.

Han log, men det var ett ganska stelt leende för den äldre flickan stod precis bredvid och stirrade på honom.

Den lilla flickan svarade inte utan tittade bara på honom med stora ögon.

– Du behöver inte vara rädd, jag ..., började han, men blev avbruten av ett ilsket skrik.

– Din jäkla hönshjärna. Hon kan inte höra dig!

Den äldre flickan såg så arg ut att ögonen nästan buktade ut.

– Jag visste inte ...

Adam tystnade och tittade mot dörren för att se om skriken lockat dit någon ur personalen, men ingen syntes till.

– Nej, det förstår inte en pottsork som du, sa hon och verkade lugna sig lite.

Hon böjde sig fram mot den yngre flickan och strök henne över håret.

– Karin, sa hon mjukt och började sedan snabbt röra sina såriga fingrar. Det såg ut som om hon spelade piano i luften.

Den lilla flickan, som alltså hette Karin, nickade medan hon följde handrörelserna.

Då gick det upp för Adam vad hon gjorde. Han hade sett något liknande när han bodde på barnhemmet. Olof, en

allvarlig, liten pojke som alla sagt var efterbliven, hade varit på barnhemmet en kort tid. De andra barnen hade gjort sig lustiga över honom, knackat sig på huvudet och gjort grimaser åt honom, men Adam som tyckte Olof verkade snäll hade gett honom sin blyertspenna och några ark papper. Olof hade blivit väldigt glad och det hade visat sig att han var helt fantastisk på att rita.

När Olofs mormor kommit för att hämta honom några veckor senare hade hon gjort snabba rörelser med sina fingrar i luften och Olof hade gjort samma tillbaka.

– *Olof tackar dig för att du varit så snäll mot honom*, hade hon sagt till Adam. Han skulle aldrig glömma det.

– Är hon döv?

– Ja, din gallfåne! Det är ju därför hon är på det här förbannade dårhuset, men hon hör inte hemma här. Det gjorde inte flickan som lärde mig teckenspråket heller, och det slutade illa. Ni måste ta henne härifrån, annars hamnar hon i jorden som de andra krakarna.

– Menar du att hon kommer att dö?

– De små klarar sig inte här, de ...

– *Elsa-Stina!*

Rösten var skarp och både Adam och flickan med det toviga håret ryckte till. Den barska översköterskan stod i dörröppningen med armarna i kors över bröstet.

– Elsa-Stina går tillbaka till sin avdelning. Och ni, unge man, följer med mig!

Adam kastade en sista blick på Karin som räckte ut handen

mot Elsa-Stina. Hon tecknade snabbt något till flickan som nickade allvarligt och sedan dansade Elsa-Stina ut ur rummet samtidigt som hon räckte ut tungan åt översköterskan.

– Det blir isoleringen för Elsa-Stina! sa översköterskan mellan sammanbitna tänder.

Hon stängde sedan dörren om Karin och tog upp en nyckel ur fickan och låste den.

– Er väninna väntar nere vid stora porten och dit ska ni gå på en gång också!

Sköterskan gick precis bakom Adam, det kändes som om hon föste honom framför sig fastän hon inte rörde vid honom.

– Men, Karin, den lilla flickan ... ska hon verkligen vara här? Är inte det här en avdelning för vuxna? frågade Adam.

– Vi har sekretess och diskuterar inte våra patienter.

Översköterskan svepte förbi Adam och höll upp dörren som ledde ut till trapphuset.

Det skramlade till bakom dem och Adam vände sig om. Elsa-Stina stod bredbent längst bort i korridoren.

– Hennes morbror är byling, Lage Johansson är namnet på dyngspridaren. Det är han som sett till att hon blivit inspärrad här! ropade hon.

Kapitel 2

– Du kan inte mena allvar! Vill hon att vi ska hjälpa Lage Johanssons systerdotter? Samma Lage som tänker kasta oss i fängelse?

Lilly tittade på honom med uppspärrade ögon. De hade kört ut från hospitalet och Bläcken travade på hemåt. De breda hjulspåren i snön visade att andra vagnar passerat där precis före dem. Några lätta snöflingor dalade ner från himlen och la sig ovanpå filten som de hade över benen som skydd mot kylan.

– Elsa-Stina sa att flickan, alltså Karin, skulle hamna i jorden annars.

– Att hon skulle dö?

Lilly svepte sjalen hårdare runt huvudet och lät tömmarna vila mot knäna.

– Det måste ha varit det hon menade, sa Adam.

Han försökte minnas exakt vad Elsa-Stina hade sagt, men hon hade uttryckt sig så märkligt hela tiden.

– Men vad gör en så liten flicka på en avdelning för vuxna?

Lilly rynkade ögonbrynen och räckte ut tungspetsen för att fånga en snöflinga.

– Jag frågade översköterskan det, men hon svarade inte utan sa bara att de inte diskuterade sina patienter.

De svängde in på den mindre vägen nu, den som ledde mot Sunnersta och deras hem vid sjön Ekoln. De kallade huset skämtsamt för ”Hemmet för bortrövade barn”, fast bara när ingen hörde. Här var hjulspåren så gott som översnöade, men Bläcken gjorde nya spår med sina stora hovar.

– Om Lage Johansson är hennes morbror kan vi inte hjälpa henne. Det är otänkbart! Eller hur?

När Adam inte svarade på en gång vände sig Lilly om och tittade forskande på honom. Adam visste inte vad han skulle säga. Det självklara svaret var förstås att nej, det kunde de inte göra. Lage Johansson var deras fiende. Även om han inte verkade vilja veta av sin systerdotter så skulle han säkert hämnas om de rövade bort henne. Han skulle ta det som en personlig kränkning. Adam ryste till när han tänkte på poliskonstapelns genomträngande blick.

– Det kanske det inte är, sa han, till sin förvåning.

Det var ett svar som han inte riktigt hunnit formulera för sig själv, men nu när han sa det högt kändes det självklart på något sätt. Han såg den lilla flickan framför sig, hur hon lett mot den märkliga Elsa-Stina. Om han förstätt det rätt var Karin inspärrad på hospitalet för att hon var dövstum. Han hade hört talas om små barn som spärrats in på institutioner för att de var blinda, saknade en arm eller ett ben, eller – precis som Karin – var dövstamma. Fast hon hade ju skrattat, så stum verkade hon inte ha varit. Adam rev sig i håret under

den stickade mössan. Håret hade börjat växa ut nu, mörkröd stubb täckte hela skalpen.

– Nej, det går inte! protesterade Lilly och utandningsluften svävade som ett utropstecken framför hennes ansikte.

Adam bet sig i läppen. På något sätt måste det gå. De hade ju lyckats röva bort både Karolina, Alvar, Ville, Frida och Viktor. Nog skulle de kunna röva bort ett barn till om de hade en riktigt bra plan?

– Adam?

Lilly tittade på honom och skakade på huvudet, men han såg ett litet leende fladdra till.

– Vi får höra vad Kati säger, suckade hon till slut, och Adam förstod att hon skulle ge med sig.

Tankarna började genast att snurra i hans huvud. Hur rövade man enklast bort ett barn som var inlåst på ett hospital? Kanske kunde den där märkliga Elsa-Stina hjälpa dem?

– Titta, där borta!

Lilly pekade på en räv som sprang över åkern. Den lämnade en snirklig, liten stig av fotspår efter sig i snön. När de kom närmare såg Adam att den hade något i munnen.

– Den bär på en papperspåse.

– Det kanske är Kati som har bakat och nu har den fått med sig några kanelbullar som färdkost.

– Ha, ha. Du är rolig du, sa Adam och gav henne ett överdrivet stort leende medan han såg räven försvinna in i en skogsdunge längre bort med sitt byte.

Trots att himlen var grå och det såg ut att fortsätt snöa pirrade

det till av förväntan. Även om de hade många sysslor att utföra på gården inför vintern, hade det känts lite instängt att bara vara hemma. Efter den senaste bortrövandet, som i ärlighetens namn inte hade varit planerat, hade de pratat om att inte röva bort några fler barn eller i alla fall vänta ett bra tag tills nästa gång. Det hade känts bra, för det hade varit väldigt nära att de hade åkt fast, men nu upptäckte Adam att han saknade den där hisnande känslan av att vara ute på ett riktigt äventyr. Precis som han saknade det där ögonblicket när de fört barnet i säkerhet och det förstod att det från och med nu skulle få ett mycket bättre liv.

– Det här kan låta lite konstigt, men på något sätt ser jag faktiskt fram emot att få röva bort någon igen, sa Lilly och bet sig i underläppen för att inte le.

– Precis så tänkte jag också, sa Adam och ville tillägga att de ofta fick samma tanke. Men han vågade inte säga det högt.

De log i samförstånd och Adam hoppades att Kati också skulle tycka att det var en bra idé, men han var inte alls lika säker på att hon skulle göra det.

De blev tvungna att stanna vagnen vid vägkanten när de fick möte med ett annat ekipage. En äldre, påbyltad man höjde handen till en hälsning. Den övertäckta vagnen var fullastad och bredvid mannen på kuskbocken satt en lurvig hund som skällde ett par gånger när han fick syn på dem.

– God dag på dig också, sa Lilly och svängde ut på vägen igen. Vi kanske skulle ha en hund? En som vaktar huset och som barnen kan leka med, fortsatte hon.

– Vi har ju Kati, sa Adam och Lilly började skratta.

Men tanken på en hund dröjde sig kvar. Det skulle vara roligt att ha en hund också – han hade aldrig haft något husdjur som barn och nu hade de både en häst, höns och två katter.

Bläcken svängde in på den slingriga vägen mot huset och som vanligt när Adam varit borta och såg det gula huset spred sig värmen genom kroppen. Det här var hans hem, det första riktiga han haft. Precis när den varma känslan lagt sig till rätta stelnade han till.

Det stod en vagn dragen av två hästar utanför huset. På kuskbocken satt två män. Guldeblemet på pickelhuvorna på deras huvuden glänste till när Kati klev ut på trappan med en fotogenlampa i handen.

– Det är poliskonstaplar, flämtade Lilly och drog i tyglarna så att Bläcken stannade, men det var för sent. Konstaplarna hade redan fått syn på dem.

Den ene poliskonstapeln höjde handen mot dem, medan den andre hoppade ner från vagnen för att gå dem till mötes.

Det fanns ingenstans att vända Bläcken, polisvagnen stod i vägen.

Vi är avslöjade. De vet att det är vi som är barnarövarna och nu har de kommit för att arrester oss! hann Adam tänka.

Kapitel 3

Lilly drog i tömmarna och Bläcken stannade lydigt. Adam såg sig omkring. Om de sprang in bakom huset och tog vägen ner mot vattnet kunde de komma undan. Fast då kanske de tog med sig Kati – vad skulle hända med alla barnen då? Tankarna tumlade allt snabbare runt i hans huvud ända tills Lilly ryckte honom i jackärmen.

– Se god dag Adam, jag berättade nyss för min kollega om dig!

Den ena konstapeln lyfte på sin pickelhuva och drog handen genom det tillplattade, ljusa håret.

– Johan?

Adam klättrade med darriga ben nerifrån kuskbocken.

– Just densamme! Jag svängde bara förbi för att berätta om den nya utbildningen, sa den unge polisen och log.

Adam kände sig så lättad att tårar trängde upp i ögonen. Han snörvlade till och tog fram en näsduk ur jackfickan.

– Kyligt idag, sa han och låtsades snyta sig.

– God dag! hälsade Lilly och lät helt oberörd när hon ledde Bläcken in i stallet. Hon var en mycket bättre skådespelare än Adam.

Dörren öppnades och Kati klev ut på trappan, bakom hennes kjol kikade flera nyfikna barnansikten fram.

– Vad gör poliskonstaplarna här? frågade Alvar Kati.

Johan log och satte på sig hjälmen igen.

– Vi är här för att berätta om den nya polisskolan. Du kanske vill bli polis när du blir stor? sa han och böjde sig ner så att han kom i jämnhöjd med Alvar.

– Nä, jag ska bli som Adam och röva ...

Hans sista ord drucknade i högljudda hostningar från Kati.

– Rödbetsplockare är inget riktigt yrke, rödbetor plockar man bara på hösten, sa hon högt och föste in barnen i köket igen. Adam tyckte hon sa något om kanelbullar.

– Ja, precis som potatis och morötter, sa Johan, som var son till en grannbonde.

Adam kände hur det brände på kinderna när han gick fram mot Johan och räckte honom handen och sedan hälsade på den andre poliskonstapeln.

– Det här är min kollega Granström. Vi är ute och informerar lite om den nya polisutbildningen. Det är den första i sitt slag, men vi hoppas att den ska bli obligatorisk, sa Johan högtidligt.

Adam hade läst om den i tidningen och visste att polisskolans lokaler låg i Rådhuset mitt i Uppsala. Han drog skorna mot varandra för att får bort snön som fastnat på ovansidan.

– Det låter bra, sa Adam, men visste egentligen inte riktigt vad han tycker om saken. Han aktade sig för polisen, var rädd för dem, vilket inte var konstigt med tanke på att både han och Lilly var efterlysta. Fast kanske var det bra att alla poliser fick

en riktig utbildning så att inte vilka råskinn och bråkmakare som helst kunde bli konstaplar.

– Det är viktigt att hitta bra polisämnen i tid, och därför har jag och mina kollegor diskuterat ..., han vände sig mot den andre polisen som hade mörka ögon och log vänligt mot Adam.

– Vi tänkte låta unga pojkar som vi tror passar för yrket få en inblick i hur det är, fyllde Granström i och såg på Adam.

Adam tittade förvirrat från Johan till Kati, som kommit ut på trappan igen med en sjal runt axlarna.

Johan harklade sig lite.

– Vi tänkte höra om du är intresserad av att få en liten rundtur i polisskolan? Du verkar ju vara en rekorderlig ung man och om några år kanske det är du som går där, sa han och Kati gav ifrån sig något som lät som en frustning.

– Det var det jävligaste! utbrast hon.

När hon såg polisernas förvånade miner skyndade hon sig att mildra sitt utrop.

– Det var det jävligaste ... vilket flott erbjudande! Det är ju fint som snus, sa hon och pressade fram ett leende.

– Precis vad vi tänkte, sa Johan och log.

Adam försökte också le, samtidigt som han spände hela kroppen och kände hur handflatorna blev fuktiga. Han kunde inte bli polis, han var ju en efterlyst brottsling!

– Vad tror du om att följa med oss imorgon, så kan vi visa dig runt i polisskolans lokaler? Det är fler unga pojkar i din ålder som kommer. Vi har frågat dem som vi tycker verkar vara lovande aspiranter.

Johan log och Adam nickade för han kunde inte få fram ett ljud. Johan misstolkade det som om han var överväldigad över erbjudandet och dunkade honom i ryggen.

– Då hämtar jag upp dig vid åttasnåret?

– Ja tack, det blir bra, kraxade Adam med en röst som tillhörde någon annan.

Han stod kvar på gårdsplanen och såg vagnen med de två poliserna åka iväg och göra ytterligare hjulspår i den nyfallna snön.

– Vill de att du ska bli polis?

Lilly hade kommit ut från stallet och nu tittade hon nyfiket på honom medan hon borstade bort hö från sin mörkgrå kjol.

– Hörde du allt? frågade Adam.

Hon nickade och pressade ihop läpparna till ett smalt streck. Adam trodde först att det berodde på att hon var orolig, men sedan såg han att det började rycka i hennes mungipor. Hon slog handen för munnen, men skrattet sipprade ut mellan fingrarna.

– Det är inget att skratta åt, sa han förnärmat.

– Jag, vet det är hemskt, men ändå, att de tycker att du ska bli polis ...

Adam gjorde en grimas och skakade på huvudet.

– Vilken jäkla galenskap! Inte för att du inte skulle bli en utmärkt konstapel, men med tanke på allt det här, sa en röst bakom honom.

Han vände sig om och såg hur Kati svepte med händerna mot huset och de immiga rundlarna på köksfönstren som avslöjade

att minst två, små ansikten pressades mot rutorna.

Adam förstod och höll med, det var helt galet.

– Kom in och ät lite köttsockpa och berättu hur det var på hospitalet. Det där med polisskolan får vi lösa på något sätt, tillade hon och la armen om honom när hon såg hans bekymrade min.

Medan de åt sockpa och nybakat bröd, berättade Adam om Karin och Elsa-Stina. Kati tuggade tankfullt på en brödbit.

– Jag har hört rykten om att barnen inte blir så långlivade på hospitalet, sa Kati.

– Menar du att de dödar dem?

Viktor gjorde stora ögon. Han var den enda av barnen som satt kvar vid köksbordet, resten hade gått iväg för att hjälpa Karolina, som var äldst med sina tolv år, att sy kasperdockor.

– Fan, tok heller. Inte dödar dem de med berätt mod, men de sköter inte om dem som de ska och de blir ofta sjuka därinne. De har strukit med av både mässlingen och rakit.

Hon skakade på huvudet och doppade brödbiten i det som var kvar av sockpan.

– Vad är rakit? frågade Viktor och dukade av sin tallrik och ställde den på diskbänken. Inifrån salen hördes skratt som fick honom att skynda sig på.

– Det är en sjukdom som man kan få om man håller ungar inspärrade och ger dem för lite näringsrik mat.

– Du lagar en massa god mat och vi är ute mycket, sa Viktor nöjt och skuttade iväg.

Kati tittade leende efter honom, sedan gick hon och stängde köksdörren.

– Jaha du, Adam, så Johan ser en framtida konstapel i dig, sa hon och satte sig vid bordet igen.

Adam gjorde en grimas. De hade pratat om att de skulle hålla en låg profil för att inte väcka uppmärksamhet, det här ingick inte alls i den planen.

– Vi måste hitta på någon ursäkt för varför du inte kan följa med, sa Lilly och reste sig upp med sin tallrik.

Kati såg fortfarande tankfull, men sedan nickade hon för sig själv som om hon fått en idé.

– Jag tycker tvärtom. Någon som är intresserad av att bli polis är väl den man minst misstänker för olagligheter?

Kati hade en poäng, men Adams hjärta hoppade över ett slag. Tänk om Lage Johansson var där? Han skulle känna igen honom direkt!